

Fővárosi Ítéltábla
mint másodfokú bíróság
1.Mf.31.013/2024/6.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Felperesi jogi képviselő (Cím11; ügyintéző: felperesi jogi képviselő . ügyvéd) által képviselt **Felperes1** (Cím1) **felperesnek**, az Alperesi jogi képviselő (Alperesi jogi képviselő címe; ügyintéző: alperesi jogi képviselő. ügyvéd) által képviselt **Alperes1** (Alperes1 címe) **alperessel** szemben, jogellenes munkaviszony megszüntetés jogkövetkezményei iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2.M.70.067/2021/57. számú ítélete ellen, a felperes által 58. sorszámon előterjesztett fellebbezése folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 150.790 (százötvenezer-hétszázkilencven) forint és ÁFA másodfokú perköltséget és 482.534 (négy száznyolcvankettőezer-ötszázharmincnégy) forint meg nem fizetett fellebbezési illetéket az Adó- és Vámhatóság illetékbevételei számlája javára. A fellebbezési illetékfizetési kötelezettség e határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Ítéleti tényállás

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított ítéleti tényállás szerint a felperes 1997-től dolgozott az alperesnél, illetve jogelődjénél. A perbeli időszakban helyszíni szervizmérnök, műszaki támogató munkakört töltött be. Az alperes orvosdiagnosztikai berendezések eladásával, telepítésével, karbantartásával és javításával foglalkozik. A felperes munkaköri feladata volt – többek között – új helyszíni szervizmérnökök mentorálása, képzés szervezése, műszaki tanácsadás, II-es szintű hibaelhárítás, az anyaghasználat folyamatos

ellenőrzése, hibaelhárítás, forgalmazási támogatás. Az ultrahangos és molekuláris képalkotó berendezéseken kívül valamennyi további berendezés a felperes részlegeihez tartozott, a felperes maga is végzett ezeken az eszközökön szervizelést, az MR készülékek szervizelésével kapcsolatban volt technikai támogató.

[2] Az alperes informatikai szabályzata kizárólag törvényes üzleti célból biztosított hozzáférést a felhasználók számára, kimondva, hogy az alperes információi magáncélra nem használhatók fel, a felhasználók csak azon információhoz kezdeményezhetnek hozzáférési igényt, amely az általuk betöltött munkakörbe tartozó/ellátandó feladatok ellátásához szükséges. Előírta továbbá, hogy a felhasználóknak a bizalmas vagy szigorúan bizalmas adatoknak az alperesen kívülre történő küldésekor az alperes által ajánlott és számukra biztosított legkorszerűbb védelmi technológiákat kellett alkalmazni.

[3] Az Informatikai Szabályzat ellenére a külső adathordozóra mentés és a nem titkosított pendrive-ok használata terjedt el a szervizmérnökök között.

[4] Az alperesnél az USB pontra történő külső adathordozó csatlakoztatása alapbeállításként tiltott, csak személyenként, az ellátandó munkakör és munkától függően kifejezett kérelemre engedélyezhető. Külső adathordozóra történő adatmentés különösen a kilépő kollégáknál nem engedélyezett, rendszerszintű tiltás alatt áll. Az engedély szövege rögzíti, hogy az engedélyezett nem jogosítja fel külső adathordozóra történő mentésre (back-up). Az engedélyező online nyilatkozat 1. és 2. pontja rögzíti, hogy a jóváhagyott kivételeket kizárólag a kérelem benyújtásakor leírt használati esetre szabad alkalmazni. A felperes engedélye arra vonatkozott, hogy szervízkulcsokat és az általa szervizelt eszközök szoftvereit menthesse ki külső adathordozóra.

[5] Munkavállaló1, az alperes másik munkavállalója élettársi kapcsolatban állt a felperessel, szintén szervizmérnök volt. 2020. nyarán Munkavállaló1 felmondott, felmondási ideje augusztus 31-ével lejárt. Ez volt az utolsó munkavégzési napja. A felperes és Munkavállaló1 2020. szeptember 5. napján kötöttek házasságot.

[6] Az alperesnél gyakorlat volt, hogy a kilépő munkavállalóknál DLP vizsgálat történik, vagyis ellenőrzik, hogy szenzitív adatokat próbált-e lementeni. Egy ilyen vizsgálatnál a rendszer jelzett, hogy Munkavállaló1 gépéről valószínűleg szenzitív adatok lettek letöltve. Ez vizsgálati eljárást eredményezett az alperesnél. A DLP riport megállapította, hogy Munkavállaló1 üzleti titkot is tartalmazó fájlokat megpróbált, és részben sikerült is lementenie.

[7] Munkavállaló1 a 2016. augusztus 12. és 2020. augusztus 28-a közötti teljes levelezését próbálta lementeni, továbbá egy Fájll4 elnevezésű fájlt huszonkétszer próbált meg

sikertelenül kimenteni külső adathordozóra. Munkavállalól végül a saját levelezését, mint adatállományt felmentette egy felhőbe a saját fiókjába, majd ehhez a fiókhoz a hozzáférést megosztotta a felperessel, aki az editori jogosultságával a levelezést tartalmazó adatállományt a saját gépére töltötte le ebből a felhőből, onnan pedig egy külső adathordozóra. A felperes a levelezés lementéséhez munkáltatói engedélyt nem kért, azt az alperesnek nem jelentette be. Miután Munkavállalól sikertelenül próbálta kimenteni a Fájll4 elnevezésű fájlt, az ezt követő két percen belül a felperes maga kimentett egy ugyanilyen elnevezésű fájlt a saját gépről egy külső adathordozóra. A file tartalmazta az összes magyarországi ultrahang, processzálo munkaállomás, mammográf, röntgen, CT, MR, molekuláris képalkotó berendezés azonosító adatait, telepítésének idejét, a garanciális időszak végét, azt, hogy ezt követően szerződéses kapcsolatban marad-e az alperessel vagy csak eseti javításokat végez az alperes, valamint a szervizelések során felhasznált alkatrészek beszerzési költségét, illetve az ügyfeleknek kiközvetített értékét, megnevezését és azonosítóját, valamint az alperes által végzett szervíztevékenységek során végzett beavatkozás típusát. Ezt a fájlt és a másik két polandos fájlt a felperes hozta létre, az alperes adatbázisából egy „széles merítésű” adatlekérdezés eredményeképpen. A felperes mindhárom poland-os fájlt külső adathordozóra kimentette.

[8] A felperes mentéseiről a riport szeptember 24-én készült el, ami alapján további vizsgálatot rendelt el az alperes. A felperes laptopját bekérték vizsgálatra és október 14-én tartottak egy megbeszélést vele. Az októberi megbeszélésen a felperes elismerte, hogy a poland kezdetű fájlokat ő maga hozta létre és ezeket kimentette, majd még átadta öt másik munkatárának. Nem vitatta azt sem, hogy Munkavállalól volt munkavállaló teljes, utolsó négy évre vonatkozó levelezését szintén kimentette külső adathordozóra. A felperes laptopjának vizsgálatára ekkor nem került sor.

[9] Az alperes ezzel foglalkozó szakértője december 3-án egy team megbeszélést tartott a felperes jelenlétében, melynek során megtörtént az adatok helyreállítása a gépen. Az un. forensic eljárás igazolta, hogy ezek a fájlok tényleg el lettek mozgatva.

[10] Az alperes ezt követően 2020. december 17-én kelt és közölt munkáltatói felmondással a felperes munkaviszonyát megszüntette. A felmondás indokolása szerint az alperes belső vizsgálata megállapította, hogy a felperes anélkül, hogy erre az alperes utasította volna vagy azt engedélyezte volna, az alperes számítógépes rendszeréből a munkáltató üzleti titkát képező adatokat töltött le külső adathordozóra, mely magatartással megsértette a munkáltató üzleti titokhoz fűződő jogát, veszélyeztette a munkáltató jogos gazdasági érdekeit és megszegte a munkaszerződése titoktartására vonatkozó 11. pontját, különösen az alábbi esetekben:

I/ 2020. augusztus 30. napján anélkül, hogy erre a munkáltató utasította volna vagy engedélyezte volna, szeptember 05. napjáig munkaviszonyban állt kollégája, Munkavállalól munkáltató által biztosított e-mail címéről 2016. augusztus 12. és 2020. augusztus 28. között folytatott levelezést (melyen többek között a munkáltató üzleti titkát képező árajánlatok is megtalálhatók) tartalmazó, pst. kiterjesztésű fájlt mentett ki egy külső adathordozóra. A hivatkozott fájlt Munkavállalól a munkáltató számítógépes rendszerében egy BOX folderbe töltötte fel, mely BOX folderhez felperesnek adott szerkesztői, editor jogosultságot a munkáltató, és augusztus 30-án a felperes, élve az editori jogosultságával, ebből a BOX

folderből töltötte le külső adathordozóra a hivatkozott pst. kiterjesztésű fájlt. Személyes meghallgatása során előadta, hogy a hivatkozott fájlt azért másolta át egy pendrive-ra, hogy Munkavállalól1 másik gépén megnyissák.

II/ 2020. augusztus 30. napján anélkül, hogy erre a munkáltató utasította volna vagy engedélyezte volna, illetve, hogy egyáltalán erre munkaköri feladatai ellátása érdekében szükség lett volna, a alperes által Magyarországon installált, aktuálisan használatban lévő ultrahang és képalkotó diagnosztika berendezések adatait (így különösen gép név, kórház, szerződés kezdete és vége, mely bizonyos esetekben jelenthet garanciát is), tartalmazó fájlt mentett le külső adathordozóra a munkáltató belső számítógépes rendszerében található központi könyvtárból.

A fenti I. és II. pontokban írt, a felperes által letöltött és külső adathordozóra kimentett és azon tárolt fájlok az üzleti titok védelméről szóló 2018. évi LIV. törvény (a továbbiakban: Ütv.) 1. § (1) bekezdése szerint üzleti titoknak minősülnek, mivel a munkáltató gazdasági tevékenységéhez kapcsolódó, nem közismert és más személyek számára nem könnyen hozzáférhető adatokat tartalmaztak, amelyek konkurens vállalkozások, mint illetéktelenek által történő megszerzése, a munkáltató jogos pénzügyi- és piaci érdekeit súlyosan sérti és veszélyezteti. A felperes napi munkájához nem szükséges és részben más munkavállalóknak (Munkavállalól1) munkaköri feladataihoz tartozó dokumentumokhoz való hozzáféréssel, azok letöltésével, másolásával és eltárolásával megsértette a munkáltató üzleti titokhoz fűződő jogát, függetlenül attól, hogy az adatok a felperes külső adathordozójáról később törlésre kerültek. A I-II. pontokban leírt esetekben az adatok letöltése megvalósította az Ütv. 6. § (1) bekezdés és (2) bekezdésbe ütközést, valamint sértette a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 8. § (1) és (4) bekezdéseit.

Kereset és ellenkérelem

[11] A felperes keresetében a jogellenes felmondás jogkövetkezményeként 6.031.680 forint hat havi végkielégítés megfizetésére kérte kötelezni az alperest. A felmondásban foglaltak valóságát nem vitatta a tényekre vonatkozóan, a poland fájllal kapcsolatosan mindösszesen a 2020. augusztus 30-i dátumot vitatta. Állította, hogy a felmondás nem okszerű és nem időszerű. Előadta, hogy ezeket az anyagokat kizárólag munkavégzés céljából használta és töltötte le, és az alperes sem tárt fel olyan adatot, amelyből az derülne ki, hogy nem kizárólag a munkavégzés céljából használta ezeket az adatokat. Neki dolga volt az alkatrész felhasználással, a szervizelés anyagi racionalizására vonatkozó javaslattevés, melyhez ezek az adatok kellettek, hogy melyik gépen milyen alkatrészt, hány alkalommal és miért kellett cserélni. A munkáltató jogos gazdasági érdekének sérelme nem valósulhatott meg, joggal bízhatott ugyanis abban, hogy más munkavállalókat ugyanolyan titoktartás köti és Munkavállalól1 korábban is hozzáférhetett az adatokhoz. Bevett gyakorlat volt, hogy a titkosítatlan külső adathordozóra mentik az alperes anyagait az alperes szervizmérnökei.

[12] Előadta, hogy 2020 október 14. napján tudomására jutotta az alperesnek a belső vizsgálat eredménye, ennek ellenére csak több mint két hónappal később közölte a felmondást, ezidáig tovább foglalkoztatta a felperest. Ha valóban ilyen lényeges kötelezettségzegést követett el, akkor az alperes miért nem élt azonnali hatályú

felmondással. A beismerést követően történt huzamosabb foglalkoztatást az támasztja alá, hogy a munkáltató sem tartja lényeges kötelezettségszegésnek, ami történt.

[13] Sérelmezte, hogy a kollektív szerződés előírásait nem alkalmazták. Előadta, hogy a munkaviszony megszüntetése csak végső megoldásként merülhet fel a magatartások szankcionálásánál, mert a fokozatosság és az arányosság elvét be kellett volna tartani.

[14] Hivatkozott joggal való visszaélésre is, melynek kapcsán előadta, hogy a felmondás valós indoka a felperes feleségének, Munkavállalólnak a felmondása lehetett. Ezt követően kezdte el ugyanis a főnöke vegzálni, tevékenységét kritizálni, sőt szóbeli figyelmeztetésben is részesítette, a felmondást megelőzően azonban ilyenre soha nem került sor.

[15] Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Hivatkozásképpen előadta, hogy a felperes tévesen hivatkozik arra, hogy az október 14. napján tartott meghallgatás a kollektív szerződés 15. fejezete szerinti vétkes kötelezettségszegésért való vizsgálat része lett volna. A meghallgatás az alperes informatikai rendszeréből érkezett jelzés során felmerült aggályok tisztázására szolgált. A kollektív szerződés alkalmazhatósága a 15.14.1 pont alapján egyéb jogkövetkezmények alkalmazására vonatkozik, az alperesnek azonban volt lehetősége volt közvetlenül a felmondás mellett dönteni.

[16] A felperes az októberi meghallgatás alkalmával elismerte, hogy letöltött az alperes üzleti titkát képező adatokat az alperes tudta és jóváhagyása nélkül, ezt a jegyzőkönyvben is rögzítették. További munkáltatói ellenőrzésképpen 2020. decemberében teams meeting keretében volt a következő egyeztetés a lemásolt adatállománnyal kapcsolatban angliai informatikai szakértő bevonásával, az alperes a nyomkövetést „forensic” szoftver segítségével tudta rekonstruálni, melyre a vizsgálatot december 3-án folytatták le. Az alperes a döntését ennek eredménye után hozta meg. Hangsúlyozta, hogy az alperes felmondással, nem pedig azonnali hatályú felmondással élt.

[17] Előadta, hogy a felperes maga is elismerte a kötelezettségszegést, azaz, hogy más munkavállalói levelezését, a munkáltató üzleti titkát is tartalmazó adatokat másolt ki külső adathordozóra anélkül, hogy arra az alperes engedélyt vagy utasítást adott volna. A felperesnek nem volt szüksége a megjelölt, az alperes üzleti titkát képező adatokra, mert munkaköri feladataihoz nem tartozott a szerződések tárgyalása, azok nyomkövetése, a garanciális időknél a figyelemmel kísérése sem. A felperesnek a munkaköri feladatai csak annyiban voltak többek a többi szervíztechnikusénál, hogy az anyagfelhasználás (alkatrész) optimalizálást kellett elősegítenie, nem volt szükség ehhez, hogy lássa az alperes üzleti tevékenységét. Nem tartozott a felperes munkaköréhez a magyarországi MR eszközállomány telepítése, karbantartása, szervizelése, ultrahang területén sem végzett tevékenységet.

[18] A felperes az adatállományt július 16-án lementette és megosztotta Munkavállaló1vel (22 sikertelen próbálkozás után), majd a felperes a külső meghajtóról augusztus 30. napján azt letörölte. Tettére a felperes sem tudott konkrét elfogadható magatartást, magyarázatot adni. Az alperes eleget tett a titok megtartása érdekében támasztott jogszabályi elvárásoknak. Munkavállaló1 korábbi munkavállaló levelezése is olyan, üzleti titok tárgyát képező adatokat tartalmazott, mint árajánlat, árazás, árazási politika. A levelezés lementését a rendszer akadályozta meg és a rendszer kijátszására került sor Munkavállaló1 és a felperes közreműködésével. Munkavállaló1nek 22 próbálkozás ellenére sem sikerült lementeni a levelezést a rendszer biztonsági beállításának köszönhetően, ezt a fájlt a felperes a letöltést követően, 2020. augusztus 30. napján letörölte, ennek nyomonkövetését az alperes a „forensic” szoftver segítségével rekonstruálta. Egy adott személy levelezése az érintett személyhez köthető, más munkavállaló nem jogosult megismerni és nem jogosult arról másolatot készíteni, még az érintett személy hozzájárulása esetén sem és a külső adathordozóra történő teljes mentés sem megengedett.

[19] Hangsúlyozta, hogy a felperes által használt laptopra történő bejelentkezéskor megjelent minden alkalommal megjelent a figyelemfelhívó üzenet, az a figyelmeztetés, hogy a hozzáférés csak a jogszerű célokra és az alperes működésére vonatkozó szabályoknak megfelelően engedélyezett, amelyet a felperes minden egyes belépéskor elfogadott.

[20] Cáfolta, hogy joggal való visszaélés történt volna.

Az elsőfokú bíróság döntése

[21] Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította. Kifejtette, hogy alaptalanul hivatkozott a felperes a 15 napos szubjektív határidő elmulasztására és e körben a Kúria Mfv.10.586/2015/1. számú döntésére. A felperes munkaviszonya ugyanis nem azonnali hatályú felmondással, hanem az Mt. 66. § szerinti felmondással került megszüntetésre, ezért a szubjektív határidő megtartását vizsgálni nem kellett. Arra is kitért, hogy a hivatkozott kúriai döntés bizalomvesztésre vonatkozó tényállás alapján született, a jelen ügyben azonban kötelezettségszegés miatti felmondás volt a per tárgya.

[22] Rögzítette, hogy a felperes a felmondásban foglalt tények valóságát nem vitatta, az okszerűség hiányára hivatkozott. Nem volt vitatott tehát, hogy a felperes Munkavállaló1 2016-2020. közötti levelezését külső adathordozóra letöltötte és Munkavállaló1nek átadta, továbbá, hogy a Fáj14.xls fájlt, us2019_5.xls és us2019xls fájlokat maga generálta és külső adathordozóra lementette, továbbá öt kollegájának átadta és mindehhez engedélyt nem kért az alperestől, részére azt sem előzetesen, sem utólag nem jelentette. Ezzel kapcsolatban utalt arra, hogy a felperes ugyan kért és kapott engedélyt az USB porthoz, azonban ez a szervízkulcsokra és az általa szervizelt eszközök szoftvereinek kimentésére vonatkozott. A felperes nem vitatta, hogy a kilépő munkavállalóknál egy automatikus rendszerblokkoló lép életbe, amely megakadályozza bármilyen adat lementését és ezt a blokkolást játszották ki

Munkavállalóval azzal, hogy Munkavállaló egy felhő alapú BOX rendszerbe mentette fel a levelezését, amelyhez a felperes editorként hozzáfért és kimentette a levelezést külső adathordozóra. Az elsőfokú bíróság szerint ez a szándékos magatartás önmagában már olyan kötelezettségszegésnek számít, ami megalapozta a felmondást, függetlenül attól, hogy mi volt a levelezés tartalma. Ezzel együtt sem volt azonban vitatott, hogy a levelezés tartalmazott árajánlatot, árazási vonatkozó politikát is.

[23] A felmondásban hivatkozott „visszaélésszerű felhasználás” azt jelenti, hogy a felperes Munkavállalónak átadta a külső adathordozó tartalmát, a teljes levelezést, illetve a poland-os fájlokat. Megjegyezte az elsőfokú bíróság, hogy a poland-os fájlok átadásával kapcsolatban a felperes egymástól eltérő nyilatkozatokat tett, azonban a bíróság az eseményekhez időben közelebbi nyilatkozatot hangsúlyozottabban vette figyelembe, mivel akkor az emlékek frissebbek. A felperes 20. számú jegyzőkönyvben bírói kérdésre úgy nyilatkozott, hogy ezek az adatállományok kollégák kérésére kerültek legenerálásra, akkor miért nem ők használták fel ezeket, miért volt szükség arra, hogy felperes külső adathordozóra kimentse, azt a választ adta, hogy „ezeket az én adathordozómon tároltam, ez derült ki a vizsgálatból”. Azon további kérdésre, hogy miért próbálta meg azokat Munkavállaló is kimenteni egy külső adathordozóra azon a napon, amikor kilépett a cégtől, a felperes azt válaszolta, mert „ezek a szűrések valójában neki kellettek, valószínűleg azért, mert mielőtt kilépett, szó volt arról is, hogy az alkatrészek listáját rendbe kéne tenni”. Majd megismételte, hogy „biztos, hogy Munkavállalónak kellettek ezek az adatok, mivel volt egy olyan esemény, hogy az anyagfelhasználásokat ellenőrizték, ezért gondoltam, hogy ha nem volt másik fájl erről, akkor ezekben lehetnek az anyagfelhasználási adatok”. A felperes a 42. sorszámú jegyzőkönyvben már úgy nyilatkozott, hogy a „poland-os fájlokat nem adtam át Munkavállalónak, mert az azon lévő adatokat neki nem kellett használnia”, mely nyilvánvaló ellentmondásban van a korábbi nyilatkozataival. Az elsőfokú bíróság hangsúlyozta, hogy a biztonsági rendszer kijátszása önmagában szándékos kötelezettségszegés és a felmondást megalapozza.

[24] Az elsőfokú bíróság a „poland-os” fájlok létrehozása és kimentése kapcsán rögzítette, hogy a felperes a saját állítása szerint is az ultrahanggal és molekuláris képalkotó berendezésekkel nem foglalkozott. Ezek a fájlok az összes magyarországi ultrahang, processzálo munkaállomás, mammográf, röntgen, CT, MR, molekuláris képalkotó berendezés azonosító adatait, telepítésének idejét és a garanciális időszak végét is tartalmazták, valamint, hogy ezt követően az ügyfél szerződéses kapcsolatban marad-e az alperessel, vagy csak eseti javításokat kell végezni, illetve a szervizelések során felhasznált alkatrészek beszerzési költségét, ezeknek az ügyfelek felé közvetített értékét, megnevezését, azonosítóját és a végzett beavatkozás típusát. Legalább a CT-re és molekuláris képalkotó készülékekre vonatkozó adatok meghaladták a felperes munkakörét, még akkor is, ha a felperes saját nyilatkozatából indul ki a bíróság. E vonatkozásban tehát jogosulatlan volt az alperes adatbázisából történő adatgyűjtés. Mindezen adatok mind az Mt. 8. § (4) bekezdés, mind az Ütv. alapján üzleti titok tárgyát képezi, hiszen az alperes egyedi ügyfelekkel kötött szerződéseinek legalább a kezdetét, végét, jótállási időszakát, illetve a szolgáltatást tartalmazta, mely adatok az alperes, mint piaci szereplő üzleti érdekeit védik. Az üzleti titok megsértését jelentette a felperesnek az a magatartása, hogy pendrive-re kimentette ezen adatokat, mert azokat az Ütv. 6.§ (2) bekezdése szerinti engedély nélküli másolat készítése útján szerezte meg. A törvényi tényállás tekintetében nem volt jelentősége annak, hogy

Munkavállalólak átadta vagy sem. A jogsértés a megszerzéssel megvalósult, mert az adatgazda ellenőrzése alól kikerültek az adatok. Ugyan az elsőfokú bíróság szerint Tanú2 tanú vallomásából megállapítható volt, hogy gyakorlat volt ebben az időben az alperesnél a titkosítatlan adathordozó eszköz használata a munkavégzés során, így ez önmagában nem róható fel a felperesnek, azonban Tanú1 és Tanú3 vallomása alapján megállapítható volt, hogy a munkához szükséges szerződéses adatokat az Szoftver2 szoftver adataiból, ezek hiányában az ügyfélszolgálati munkatárstól közvetlenül be lehetett szerezni, illetve a munka kiosztásakor ezen adatok jórésze már rendelkezésre állt az alperes rendszerében. Ezért erre az adathalmazra, illetőleg az ügyfél szerződéses adatainak közvetlen letöltésére a munkavégzéshez nem volt szükség.

[25] A joggal való visszaélés körében rögzítette, hogy a felperes nem igazolta azon állítását, hogy az alperes joggal való visszaéléssel szüntette volna meg a munkaviszonyát. A meghallgatott tanúk a felperes állítását cáfolták arra nézve, hogy bármilyen összefüggés lenne Munkavállalólak felmondása és a felperessel közölt felmondás között. Kitért arra az elsőfokú bíróság, hogy mellőzte Tanú6, Tanú7, Tanú8, Tanú9 tanúk meghallgatására vonatkozó felperesi indítványt, mivel a felsorolt tanúk nem voltak a döntéshozatalban résztvevők. A felperes ezeket a tanúkat arra is meg kívánta hallgatni, hogy az alperes nem megfelelően tájékoztatta a munkavállalókat arról, hogy milyen adatmentéseket végezhetnek és beismerésük ellenére őket a felperesi felmondást követően nem ellenőrizték, velük szemben semmilyen hátrányos jogkövetkezményt nem alkalmaztak. Ezen bizonyítás azonban szükségtelen volt, mert nem igazolta volna Munkavállalólak felmondása és a felperes felmondása közötti oksági kapcsolatot.

Fellebbezés és fellebbezési ellenkérelem

[26] Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, kérve elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a keresetnek történő helyt adást, másodlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének a hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság utasítását a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára.

[27] Hivatkozásképpen előadta, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat helytelenül értékelte és azokból téves következtetést vont le. Az alperes az első tényleges eljárási cselekményhez képest közel három hónappal később szüntette meg a felperes munkaviszonyát. Ezentúl egyik alkalommal sem vett részt a munkajogi megbeszéléseken a felperes kérése ellenére sem a szakszervezet képviselője, holott az ő jelenlétét a kollektív szerződés alapján az alperesnek biztosítani kellett volna. A munkaviszony megszüntetést követően a munkáltatói jogkör gyakorlója megbeszélést tartott a felperes kollégáival, mely megbeszélésről hangfelvétel is készült, melyet azonban a bíróság nem vett fel a bizonyítékok körébe, azzal az indokolással, hogy azon elhangzottak tanúbizonyítással is igazolhatóak. A tanúkat azonban nem hallgatta meg.

[28] Az elsőfokú bíróság ítéletében azt állapította meg, hogy a felperes kizárólagosan csak MR készülékekkel foglalkozott, holott ez nem volt igaz, ki volt képezve más készülékekre is és a munkája során ilyen készülékek javításával is foglalkozott. Az elsőfokú bíróság a per során csak az alperesi jogi képviselő és Tanú3 munkáltatói jogkör gyakorlójának nyilatkozataira hagyatkozott, a tényállást ebben a témakörben fel sem tárta, az ő nyilatkozataikat minden esetben maradéktalanul elfogadta.

[29] Arra is hivatkozott, hogy a felperes több évtizeden keresztül kiemelkedően végezte a munkáját az alperesnél, azonban konfliktusa volt több alkalommal a munkáltatói jogkör gyakorlójával, aki vele szemben munkáltatói fegyelmi határozatot is alkalmazott és mindig csak vele. Az alperes az elsőfokú eljárás során következetesen azt állította, hogy minden munkavállaló gépét monitorozta, a kilépő munkavállalók esetén ez kifejezetten így van, ehhez képest Munkavállaló1 gépén a letöltés 2020. július 16-án történt és a letöltést követően csak több hónappal később ellenőrizték a felperes gépét. Erre csak azt követően került sor, hogy a munkáltatói jogkör gyakorlója és Munkavállaló1 között a felmondást követően kifejezetten feszült és ellenséges volt a viszony, mellyel kapcsolatban az érintettek levelezését a perben be is csatolta. Az első és második munkaügyi megbeszélés között is több hónap telt el úgy, hogy a felperes gépét az első alkalommal átadta az alperesnek és ezt követően, az állítólagos súlyos szerződésszegő magatartás után is ugyanolyan feltételekkel, egy másik laptopon ugyanolyan engedélyekkel és jogosultságokkal végezhetette a munkáját, mint korábban. Ráadásul a felperes el is ismerte a letöltést és az alperesi társaság hónapok múlva folytatta csak le a laptopjának az ellenőrzését. Az alperes arra hivatkozott, hogy a szakértő betegsége miatt húzódott el a vizsgálat, mely nem elfogadható egy világcég esetében.

[30] Előadta, hogy a felperes munkaviszonyának a megszüntetését követően a munkáltatói jogkör gyakorlója megbeszélést tartott a felperes kollégáival, ahol a munkavállalók értetlenkedésüket fejtették ki azzal kapcsolatosan, hogy miért lett a felperes eltávolítva. Erre a munkáltatói jogkör gyakorlója semmilyen magyarázatot nem adott, a tárgyaláson is azzal védekezett, hogy „ez személyes ügy”, konkrétumokat nem mondott. Természetesen az akceptálható lenne, hogy nem mond el mindent, hiszen nem tartozik a munkavállalókra, azonban olyan tájékoztatást adhatott volna, hogy jogszerűtlen letöltések miatt került sor a felperes munkaviszonyának a megszüntetésére. Több munkavállaló is jelezte, hogy ő is letöltött adatokat és át is adta azokat az ügyfeleknek, de a munkáltatói jogkör gyakorló kifejezetten azt nyilatkozta, hogy az ő gépeik nem lesznek ellenőrizve és semmilyen joghátrány nem fogja őket érni. Az, hogy ezen személyeket miért nem ellenőrizték soha, és miért nem folytatták le beismerésük ellenére velük szemben az ellenőrzéseket, arra az a válasz, hogy azért, mert a felperessel szemben alkalmazott joghátránynak más volt a motivációja.

[31] A felperes következetesen állította, hogy a letöltésre azért volt szüksége, mert a munkájához szükségesek voltak olyan adatok, mint amik pl. a garanciális javítások elvégzésekor elengedhetetlenül szükségesek. Ezen állításait maradéktalanul alátámasztotta Tanú2 tanúvallomása, aki a felperessel egyezően adta elő, hogy a back office-on kívül hozzájuk is érkeztek hibajelentések és akkor nekik fontosak voltak ezek az adatok, hiszen ezek nélkül nem tudták eldönteni, hogy milyen kondíciók vannak a szerződésben és milyen

költségigénnyel végezhetik el a munkákat. Ha ezekre az információkra tényleg nem lett volna szüksége a felperes kollégáinak, akkor miért tette azt a megállapítást a bíróság, hogy ezt a Fáj14 fájlt a felperes átadta további öt munkatársának. Ebből a megállapításból arra lehet következtetni, hogy valós a felperes azon állítása, hogy a munkájukhoz elengedhetetlenül szükséges volt az adott javításokhoz kapcsolódó szerződés, a felperes nem öncélúan, hanem a saját és kollégái munkájához szükséges adatokat töltött le és osztott meg. Ha ez az adatmegszerzés jogosulatlan volt, akkor ezen kollégák gépéről miért nem került letöltésre ez az adatállomány, azt miért nem ellenőrizte a munkáltató, illetőleg miért nem végeztette el a törlést.

[32] Kifogásolta, hogy a felperes által indítványozott tanúkat a bíróság nem hallgatta meg, ugyanakkor elutasította a becsatolt hangfelvétel megtekintését is, holott az a felperesi állításokat igazolta volna. A bíróság eljárása azért is furcsa, mert a becsatolt hangfelvétel leiratának becsatolására kötelezte a felperest, majd ezt követően arra hivatkozva utasította el a hangfelvétel bizonyítékként való felhasználását, hogy az abban foglaltak tanúbizonyítással is igazolhatók, mégis az erre vonatkozó tanúbizonyítási indítványt elutasította hat tanú vonatkozásában. Nyilvánvalóan a fenti információkat a tanúk is elmondták volna. A tényállást teljeskörűen kell felvenni, de a felperes által beidézett tanúk jelentős számának elutasítása nem ezt mutatja. A per során az is kiderült, hogy a munkáltatói jogkör gyakorlójának sok esetben fogalma sem volt arról, hogy milyen módon és milyen feltételekkel folyik a szervízmunka, az általa előadottakat mind a felperes, mind a meghallgatott tanúk cáfolták. A munkáltatói jogkör gyakorlója nem mondott igazat, mert a szervízmérnökök teljesen másként végezték a valóságban a munkájukat, mint ahogyan azt előadták. Az alperes által becsatolt iratokból nem lehetett megtudni azok tartalmát, a kódszámokat és a fájlokban lévő iratokban foglaltakat nem lehetett megismeri, így ezen bizonyítékok nem voltak alkalmasak annak megítélésére, hogy tartalmaztak-e üzleti titkot, és melyek voltak azok, melyeket a felperes esetlegesen jogszerűtlenül ismert volna meg.

[33] Állította, hogy a felperes és kollégái mindennap olyan információkhoz jutottak a munkavégzésük során, amelyek üzleti titkokat tartalmaztak. Azok pontosan ugyanolyanok lehettek, mint amire a felperes hivatkozik, azonban ezek feltárására az alperes soha nem kötelezte a bíróság. Megállapítható volt továbbá, hogy nem volt az alperes részéről semmilyen olyan oktatás, amely alapján minden munkavállaló tisztában lett volna, hogy milyen információkat tölthet le, illetve adhat át külső személyeknek is. Kérdés, hogy miért csak a felmondást követő év elején tartottak oktatást és miért volt erre szükség.

[34] Mindezek alapján megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást nem derítette fel, nem vizsgálta azt a tényt, hogy a felperes által letöltött adatok egyáltalán milyen információt tartalmaztak vagy tartalmaztak-e üzleti titkokat, amelyek veszélyeztették volna a munkáltató jogos gazdasági érdekeit, azok megismerésére a felperesnek a munkájához milyen mértékben volt szüksége.

[35] A joggal való visszaélés körében előadta, hogy bebizonyosodott az eljárás során, hogy kizárólagosan a felperest érte a joghátrány, a többi, ugyanolyan tevékenységet

elismerten végző személyt nem. Az is kiderült, hogy a felperes házastársa és a munkáltatói jogkör gyakorlója között a házastárs munkaviszonyának munkavállalói felmondását követően kifejezetten rossz és ellenséges viszony alakult ki, a munkáltatói jogkör gyakorlója fenyegető tartalmú leveleket küldött Munkavállaló1nek, aki kérte, hogy ezt követően az általa megjelölt ügyvédi irodának címezze a leveleit. Ezt követően azonban többet nem írt neki semmilyen levelet, figyelme a felperesre összpontosult és minden lehetőséget megragadott, hogy a felperest zaklassa. Érdekes módon Munkavállaló1 esetében elfogadta azon nyilatkozatát, hogy nem töltött le semmit, holott erre vonatkozóan is végezhetek volna vizsgálatot. A felperes bár ugyanazt csinálta, mint kollégái, vele szemben súlyosan hátrányos jogkövetkezményt alkalmaztak. Nyilvánvalóan nem várható el a munkáltatói jogkör gyakorlójától, hogy elismerje, bosszúból mondott fel. Az azonban megállapítható, hogy a felperessel szemben másképpen járt el, mint a többi munkavállalóval. Nem foglalkozott a bíróság a munkaügyi eljárás jogszerűségével vagy jogellenességével sem. Mindez azt mutatja, hogy csak egy cél lebegett az alperes szeme előtt, mégpedig az, hogy a felperes munkaviszonyát bármi áron megszüntesse. Ellentmondásos a döntés azért is, mert egyrésztől megállapítja, hogy a munkáltatói jogkör gyakorlója több személlyel közösen hozta meg a döntést, majd később azt rögzíti, hogy tanú4. a döntéshozatalban nem vett részt.

[36] Az elsőfokú bíróság azon indokolással utasította el a felperes által indítványozott tanúkat, hogy a döntésnél nem voltak jelen és annak nem voltak részesei, de a felperes nem is erre kérte őket meghallgatni, hanem arra, hogy hogyan működött a szervizmérnökök munkája, illetve arra, hogy Munkavállaló1 távozását követően hogyan változott meg a felperes és a munkáltatói jogkörgyakorló viszonya. Azzal, hogy a felperes saját és kollégái munkájának elősegítése érdekében töltötte le a kérdéses fájlokat (amelyekről nem derült ki semmi igazából a per során, hiszen azok tartalmát nem vizsgálta egyáltalán a bíróság), nem követett el jogsértést és a felmondás igazából egy bosszú következménye volt.

[37] Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult. Hivatkozásképpen előadta, hogy az elsődleges fellebbezési kérelem körében a felülbírálati jogkör nem áll fenn, míg a másodlagos kérelem vonatkozásában a megváltoztatás lehetősége kizárt. A felperes fellebbezésében nem különíti el az elsődleges fellebbezési kérelem tekintetében előadni kívánt nyilatkozatait a másodlagos fellebbezési kérelem tekintetében előadni kívánt nyilatkozataitól és nem jelöli meg a szükséges eljárási jogszabálysértéseket sem. Az elsőfokú bíróság mind az ügy érdemében, mind a joggal való visszaélés tekintetében a szükséges bizonyítást lefolytatta, a tényállást megfelelően állapította meg, és a megfelelő jogszabályi rendelkezések alapján helytálló döntést hozott. Helytállóan mellőzte a bíróság a felperes által felajánlott tanúbizonyítást, eljárási szabálysértés nem történt. A hangfelvételt, mint jogsértő bizonyítási eszköz felhasználását a Pp. 269. § alapján zárta ki. A felperes arra sem tett tényelőadást, hogy milyen tévesen levont következtetéseket tett az elsőfokú bíróság és ehelyett mit kellett volna megállapítani.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[38] A fellebbezés – az alábbiak szerint – megalapozatlan.

[39] A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a szükséges bizonyítást lefolytatta, az alapján a tényállást helyesen állapította meg és a megfelelő jogszabályi rendelkezések helytálló alkalmazásával, a bizonyítékok okszerű értékelésével hozott érdemi döntése is helyes, ezért azt a másodfokú bíróság a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 383. § (2) bekezdése alapján – helyes indokainál fogva – hagyta helyben.

[40] Az alperes fellebbezésében alaptalanul kifogásolta a bizonyítás eredményének mérlegelését és a tényállás megállapítását. A Pp. 279.§ (1) bekezdése szerint a bíróság a perben jelentős tényeket a felek tényállításainak és perben tanúsított magatartásának, valamint a per tárgyalása során megismert bizonyítékoknak és egyéb peradatoknak az egybevetése, egyenként és összességében történő értékelése alapján a meggyőződése szerint állapítja meg. A bizonyítékok összességében történő mérlegelése során – a bírói gyakorlat szerint – arra kell elsősorban figyelemmel lenni, hogy a bizonyítékok jelentős többsége koherensen illeszkedik-e egymáshoz és az alátámasztja-e az ítéletben megfogalmazott tényállításokat. Ennek a követelménynek az elsőfokú bíróság ítélete egyértelműen megfelelt. Nem volt fellelhető olyan iratellenes, logikátlan, kirívó okszerűtlen megállapítás, amely a másodfokú bíróság számára a bizonyítékok felülmérlegelését szükségessé tette volna. A felperes fellebbezésében nem is a tényállást támadta, hanem az abból levont jogi következtetéseket, és a szükséges bizonyítás elmaradását.

[41] A felperes sem az elsőfokú eljárásban, sem a fellebbezésben nem támadta a felmondás indokának valóságát, csak annak okszerűtlenségére hivatkozott és e körben kérte értékelni, hogy az alperes felmentése nem volt időszerű. Az alperes nem azonnali hatályú felmondással, hanem felmondással szüntette meg a felperes munkaviszonyát. A felmondás közlésével kapcsolatban – szemben az azonnali hatályú felmondással – a törvény nem állapít meg sem szubjektív, sem objektív határidőt, ugyanakkor az időszerűség, mint az okszerűség része, mégis korlátok közé szorítja annak gyakorolhatóságát. Miként arra a Kúria is rámutatott, Mfv.10.284/2019/9. számú határozatában, a felmondás időszerűsége az okszerűség követelményrendszerén belül értékelhető, melynek során azt kell vizsgálni, hogy a felmondás indoka milyen időbeli kapcsolatban van a közlés időpontjával. Ha ez a kapcsolat időben távol esik egymástól, a felmondás az okszerűség követelményét sértő, ezért jogellenes munkáltatói intézkedésnek minősül. E körben az elsőfokú bíróság a helyesen megállapított tényállás alapján helyes jog következtetésre jutott: Munkavállalól gépének vizsgálatát követően került sor a további vizsgálat elrendelésére, melynek keretében a felperes lementéseiről a riport szeptember 24-én készült el, 2020. október 14-én került meghallgatásra a felperes és ekkor adta át az alperes kérésére a két laptopot. A munkáltatói jogkör gyakorlója tanúvallomásában a belső vizsgálattal kapcsolatban elmondta, hogy októberben már sem a levelezést tartalmazó fájl, sem a poland fájl nem volt a felperes gépén, ezért egy személyes meeting keretében a laptop vizsgálatával próbálták tisztázni ezeket a kérdéseket. A poland fájlt az októberi megbeszélésen a felperes maga rekonstruálta alperesi kérésre, a másik fájl helyreállítására azonban ekkor még nem került sor, ezért került bevonásra egy angol szakértő, aki a felperes jelenlétében decemberben rekonstruálta ezt a fájlt. Az alperes tehát 2020. december 3-án a felperes jelenlétében külföldi szakértő bevonásával, teams értekezleten vizsgálta meg a felperes laptopját. Ez alkalommal az alperes az augusztus 30-án mozgatásra

került backup pst fájlt próbálta megtalálni a felperes gépén, melyet a forensic softver segítségével tudták rekonstruálni. Mindehhez képest a 2020. december 17-én kelt és közölt felmondás egyértelműen időszerű volt, az okszerűtlennek nem tekinthető.

[42] A felperes helyesen hivatkozott arra, hogy olyan munkakörben dolgozott az alperesnél, ami alapján rendszeresen üzleti titkokat kezelt, ami egyébiránt a munkaviszony, mint bizalmi jogviszony sajátossága is. Ezzel kapcsolatban mind az Mt., mind a felperes munkaszerződésének 11. pontja, de az alperes becsatolt szabályzata is egyértelműen előírásokat tartalmaznak.

[43] Az Mt. 8. § (1) és (4) bekezdései szerint a munkavállaló a munkaviszony fennállása alatt – kivéve, ha erre jogszabály feljogosítja – nem tanúsíthat olyan magatartást, amellyel munkáltatója jogos gazdasági érdekeit veszélyeztetné. A munkavállaló köteles a munkája során tudomására jutott üzleti titkot megőrizni. Ezen túlmenően sem közölhet illetéktelen személlyel olyan adatot, amely munkaköre betöltésével összefüggésben jutott a tudomására, és amelynek közlése a munkáltatóra vagy más személyre hátrányos következménnyel járhat.

[44] A munkaszerződés 11. pontja kifejezetten rögzíti, hogy nem közölhet a felperes illetéktelen személyekkel olyan adatot, tényt, illetve egyéb ismeretet, amely munkaköre betöltésével összefüggésben jutott tudomására és amelynek közlése az alperesre, a cégcsoport bármelyik tagjára vagy bármely más személyre hátrányos következményekkel járhat. A felperes a perben becsatolt szabályzatokkal kapcsolatosan elismerte, hogy azokat ismerte, azokat folyamatosan meg is kapta (20. számú jegyzőkönyv). A jogelőd és a jogutód szabályzata egyaránt tartalmazott az üzleti titokvédelem körébe tartozó szabályokat és külön eljárás volt az USB blokkolás-feloldás engedélyezési folyamatra, külön nyomtatvánnyal, mely szintén becsatolásra került. A felperes tehát ismerte az információs eszközök elfogadható használatának szabályzatát, mely külön részben foglalkozik a bizalmas és a szigorúan bizalmas információkkal, melyek károkozási kockázatot jelentenek az alperes számára. Ezen túl használja a védett információk fogalmát, mely szerint minden olyan információ, amely az alperes vagy a felperesnek az alperesnél betöltött szerepe révén gyűjtött össze, vagy hozott létre és amelyek közé olyan információk tartoznak, amelyeket az alperes üzleti folyamatai során hoz létre. A felperes úgy nyilatkozott, hogy ismeri mind az Integritás Szabályzatot, mind a titoktartásra vonatkozót. A felperes azzal is tisztában volt, hogy a kilépő dolgozók hozzáférését az alperes nyilvánvaló biztonsági okokból korlátozta. A felperes személyesen mondta el a 20. számú tárgyalási jegyzőkönyvben, hogy „köztudott volt a cégnél, hogy mielőtt távozik, kikapcsolásra kerül a hozzáféréseben az a funkció, hogy ő bármit ki tudjon menteni az alperesi rendszerekből”. A felperes azt mondta, hogy Munkavállalól esetében, aki akkor az élettársa volt, az utolsó hónapban korlátozták a külső mentéshez való hozzáféréseit informatikai úton. Ez volt tehát az alperesnél érvényesülő szabály és a bevett gyakorlat is, mely nyilvánvalóan üzletpolitikai biztonsági célokat szolgált. Igazolt, hogy miután Munkavállalól, mint arra nem jogosult munkavállaló, huszonkétzer próbált meg lementeni üzleti titkokat tartalmazó adatokat, melyet a rendszer megakadályozott, ezt követően a felperes segítségével sikerült azt kimentenie pendrive-re. Ez egyértelműen az alperes biztonsági informatika biztonsági rendszerének megkerülésére irányult. A felperes semmilyen elfogadható magyarázatot nem tudott adni a cselekményre,

önmagában az, hogy ezt a szabályt megszegte, jelentős üzleti kockázatot vet fel és az alperes jogos gazdasági érdekének veszélyeztetésével jár.

[45] A felperes perbeli előadásai végig következetlenek és ellentmondásosak voltak: állítása szerint Munkavállalól kérte meg, hogy az elmúlt időszak levelezését mentse le abból a célból, hogy a munkáját el tudja majd adni az utódjának, ugyanakkor ezzel együtt adta elő, hogy nem lehetett tudni, hogy végül is ki lesz az utód ebben az időszakban. Az alperes Munkavállalóltól nem kérte ezeket az adatokat, és teljességgel érthetetlen, ha Munkavállalól szükségesnek tartotta lementeni, akkor, amikor az alperes munkáltatói jogkör gyakorlója felhívta, hogy jöjjön be és hozza magával az adatokat és tanúk jelenlétében törölje ezeket az adatokat, akkor szeptember 1-jén miért törölte azokat le anélkül, hogy a munkáltató felhívásának eleget tett volna. Így ezen adatok letöltésére semmilyen törvényes, jogszerű célt nem tudott igazolni sem a felperes, sem a házasátarsa.

[46] Helytállóan rögzítette az elsőfokú bíróság azt is, hogy a felperes végig ellentmondásos nyilatkozatokat tett a poland fájlokkal kapcsolatban is. A 20. számú tárgyalási jegyzőkönyvben egyrészről úgy nyilatkozott, hogy különböző kollégák kértek tőle olyat, hogy gyűjtse le, hogy valamivel hány órát dolgoztak, vagy bizonyos körben milyen alkatrészfelhasználások történtek, aztán pedig előadta, hogy ezek a szűrések valójában Munkavállalólnak kellettek, valószínűleg azért, mert mielőtt kilépett, szó volt arról is, hogy az alkatrészek listáját rendbe kéne tenni. Ugyanilyen nyilatkozatot tett a felperes az október 14-i munkáltatói meghallgatáson is: a poland fájlokkal kapcsolatban pedig arra hivatkozott, hogy a felesége munkájához tartozott és ő segített neki a rendszerből való lekéréseknél.

[47] Ilyen adatbekérés azonban Munkavállalóltól nem történt és ilyen mértékű generális adatszűrés szükségességét a felperes semmivel sem tudta igazolni. A felperes azt is elmondta, hogy korábban is töltött le 2017-ben lengyel adatokat, de akkor egy szervízvezetői utasításra történt ez az adatgenerálás.

[48] Mindezek alapján egyértelműen igazolt a jogos gazdasági érdek konkrét veszélyeztetése, arra is tekintettel, hogy a felperes maga mondta el, hogy a felesége egyébként egy olyan céghez ment el dolgozni, amely disztribútori szerződésben állt az alperessel, mely cég gyakorlatilag ugyanazoknak a termékeknek a forgalmazásával foglalkozott, amelyeket az alperes is forgalmazott és üzemeltetett. Elmondta továbbá, hogy a felesége applikációs tanácsadóként dolgozik ennél a cégnél és a korábbi ügyfelekkel továbbra is napi kapcsolatban állt.

[49] Megjegyzendő, hogy a felperes szintén személyesen mondta el, hogy Munkavállalólnak 70 napos felmondási ideje volt, de csak az utolsó hónapban korlátozták a külső mentéshez való hozzáféréseit informatikai úton, ez került kijátszásra a felperes által.

[50] Iratellenesen hivatkozik a felperes fellebbezésében arra, hogy az elsőfokú bíróság nem vizsgálta volna, hogy mi van a letöltött fájlokban. A poland fájlok becsatolásra is kerültek. A felperes maga mondta el, hogy a poland fájlok a teljes magyarországi installált bázist tartalmazzák, az összes magyarországi ultrahang, processzáló munkaállomás, mammográf, röntgen, CT, MR, molekuláris képalkotó berendezés azonosító adatai telepítési idejét, a garanciális időszak végét, a szerződéses kapcsolat létét vagy az esetleges eseti javítások végzését, valamint a felhasznált alkatrészek beszerzési költségét és ügyfeleknek kiköszvetített értékét, megnevezését, azonosítóját és a végzett beavatkozás típusát (20. számú jegyzőkönyv). A fájl 1700 sorból állt és tartalmazta az eszköz rendszerazonosítóját, az eszköz nevét, az eszköz elhelyezésének nevét, azt város szinten, a szerződés kezdetének dátumát, a szerződés lejártát. Ezeket a fájlokat az alperes maga generálta adatlekérdezések útján, de azok olyan komplex, átfogó adatokat tartalmaztak, amelyek rendkívül szenzitív üzleti adatokat foglaltak magukba, anélkül, hogy a felperes elfogadható, konkrét célt adott volna ezen lekérdezéseknek. A felperes alap nélkül állította, hogy ezek a lekérdezések a munkavégzés céljából történtek. Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a felperes munkaköri feladataihoz nem tartozott ilyen mértékű adatlekérés, tekintettel arra, hogy a felperes maga mondta el, hogy ultrahanggal és molekuláris képalkotó berendezésekkel ő maga nem foglalkozott (10. és 20. számú jegyzőkönyv), de egyébiránt sem igazolt a komplex adatmennyiség konkrét munkavégzéshez való szükségességét. Így ezen lekérdezés is pontos, elfogadható cél nélkül történt, azt követően, hogy Munkavállaló1nek a művelet nem sikerült. Egyébiránt Munkavállaló1 is úgy válaszolt az alperes felhívására, hogy „feltételezhetően az adott fájlok másolása a munkám részét képezték”, tehát még ő maga sem tudta megjelölni az adatok letöltésének indokát. Az elsőfokú bíróság azt is helyesen értékelte, hogy a felperes külső adathordozóra való engedélye a szervízkulcsokra és az általa szervízelt eszközök szoftvereire vonatkozott.

[51] Mindezekből megállapítható, hogy a felperes a munkáltatói szabályzatok és az üzleti titokkal védelmével kapcsolatos alperesi intézkedések ismeretében, azokkal kifejezetten szembe helyezkedve, a biztonsági technikai beállításokat megkerülve töltött le nagy mennyiségben üzleti adatokat az élettársa, későbbi felesége gépéről, miután az arra nem jogosult élettársa az adatokat többször sikertelenül próbálta lementeni. Munkavállaló1 munkaviszonyának megszűnését megelőzően, utolsó munkanapján olyan nagymértékű alperesi adatállományt került kimentésre és mozgatásra, aminek az USB portra történő lementése üzleti titok jogosulatlan megszerzésének minősült, törvényes cél nélkül történt.

[52] Megalapozatlanul sérelmezte a felperes a jogellenesen beszerzett hangfelvétel felhasználásának és a további bizonyítás lefolytatásának elmaradását a joggal való visszaélés bizonyításához. A Pp. 269.§ (1) bekezdése általános jelleggel szabályozza, hogy jogsértő és a perben nem használható fel az a bizonyítási eszköz, illetve annak elkülöníthető része, amely egyéb jogsértő módon keletkezett, vagy amelyet jogsértő módon szereztek meg, illetőleg amelynek a bíróság elé terjesztése személyiségi jogot sértene. Az alperes kérte a hangfelvétel, mint bizonyítási eszköz kizárását. A jogsértő bizonyítási eszközt a bíróság a Pp. 269.§ (4) bekezdése szerint kivételesen, a törvényben meghatározott szempontokat mérlegelve veheti figyelembe. Egyetértett a másodfokú bíróság az elsőfokú bírósággal a tekintetben, hogy a Pp. 269. § (4) bekezdésében foglalt szempontok alapján nem volt lehetőség a hangfelvétel felhasználására. A felperes tanúbizonyítási indítványokat is előterjesztett, de azokat az elsőfokú bíróság megalapozottan mellőzte, mint szükségtelent.

[53] A bírói gyakorlat szerint bizonyított, lényeges, vétkes és jelentős mértékű kötelezettségzegés fennállta esetén általában nem állapítható meg a rendeltetésellenes joggyakorlás/joggal való visszaélés. Általában nem tartozik a joggal való visszaélés kérdéskörébe az, hogy a munkáltató másnál, más esetben milyen döntést hozott, milyen intézkedést alkalmazott. (A joggal való visszaélés tilalmának ítélkezési gyakorlatával foglalkozó joggyakorlat-elemző csoport összefoglaló jelentése 25. oldal). Amennyiben a közalkalmazott a jogviszonyból eredő lényeges kötelezettségét vétkesen megszegi, a vele szemben megindított fegyelmi eljárás és annak eredményeként kiszabott fegyelmi büntetés nem minősülhet rendeltetésellenesnek (EBH2014. M.25.).

[54] A felperes tanúbizonyítási indítványait azon tény bizonyítására terjesztette elő, hogy „általános gyakorlat volt az alperesnél, hogy nagy mennyiségű információt archiváltak a kollégák külső adattárolókra annak érdekében, hogy laptop vagy egyéb szoftverváltásnál az adatok ne vesszenek el” (22. számú tárgyalási jegyzőkönyv). A munkáltatói jogkör gyakorlója tanúvallomásában elmondta, hogy más munkavállalók is bevallották, hogy nem titkosított pendrive-okat használtak és adatok mentésére használták fel, de ott nem merült fel olyan, hogy olyan adatokat mentettek volna ki, amelyek a munkavégzésükhöz egyáltalán ne lett volna szükséges. Ha lett volna is ilyen gyakorlat, az a másodfokú bíróság szerint az általános magatartási követelményekbe ütközött volna, de maga a felperes sem adott elő olyat, hogy a munkavállalók a munkavégzéshez nem szükséges fájlokat gyűjtöttek, adatokat gyűjtöttek volna ilyen mélységben és terjedelemben arra illetéktelen személy kérésére, mint a felperes tette, ezért erre nézve valóban szükségtelen volt a további tanúbizonyítás. Az elsőfokú bíróság az USB alkalmazásával kapcsolatban meg is állapította a szabályzattól eltérő gyakorlatot, de annak – helyesen – nem tulajdonított jelentőséget. A konkrét felperesi esetben laptop, illetve szoftverváltás nem történt, hanem éppen Munkavállalól munkaviszonya került megszüntetésre, aki a felperes élettársa volt. Ehhez az esethez hasonló esetet a felperes maga sem tudott megjelölni, csak olyan egyéb eseteket, amikor konkrét munkavégzéshez került sor az USB portok szabályellenes használatára. Egy távozó munkavállaló esetében a munkáltató joga eldönteni, mérlegelve a felmerülő kockázatokat és veszélyeket, hogy letölthet-e üzleti adatokhoz, márpedig e vonatkozásban generális tiltás érvényesült, melyet a felperes és élettársa kijátszottak.

[55] Az is kiderült a peradatokból, hogy nem volt a munkáltató által jóváhagyott gyakorlat, mert az alperes az eltérő gyakorlatról nem tudott és a beszélgetést követően került sor arra, hogy újból átbeszélték ezeket a kollégákkal. Szüségtelen volt a felperes által a 47. számú beadványban tett tanúbizonyítási indítvány. Önmagában az, hogy a felperes állítása szerint az alperes nem megfelelően tájékoztatta a munkavállalókat arról, hogy milyen adatmentéseket végezhetnek, illetőleg, hogy más munkavállalókat nem ellenőriztek és velük szemben semmilyen hátrányt nem alkalmaztak, irreleváns, mert nem merült fel más munkavállalókkal kapcsolatban ilyen cselekedet, mint amit a felperes elkövetett.

[56] A kollektív szerződés 15.5. pontja a hátrányos jogkövetkezményekkel kapcsolatos eljárást szabályozza („Jogkövetkezmények a munkavállaló vétkes

kötelezettségzegéséért” (MT. 56.§)”, ezért a felperes vizsgálatára ezt az eljárást nem kellett alkalmazni. Egyébiránt a felperes személyesen meghallgatásra került, illetve személyes jelenlétében fogatosították a laptopjának a vizsgálatát is.

[57] Mindezek alapján helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság. hogy a bizonyítási eljárás adatai joggal való visszaélését nem igazoltak.

[58] A felperes a tárgyaláson előadta, hogy a perköltség összegének megállapítását „nem érti”. A felperes fellebbezésében a perköltséggel kapcsolatban jogszabálysértést nem jelölt meg, a fellebbezés pedig a tárgyaláson már nem kiegészíthető. Egyébiránt a felperes a tárgyaláson sem jelölt meg e vonatkozásban sem jogszabálysértést, sem határozott petítumot, így ezen kérelmét a másodfokú bíróság nem vizsgálta.

[59] Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét helyes indokainál fogva helybenhagyta.

Záró rész

[60] A sikertelenül fellebbező felperes a Pp. 83.§ (1) bekezdése folytán köteles az alperes másodfokú perköltségének a megfizetésére, melynek összege a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§ (5) bekezdésén alapul.

[61] A felperes munkavállalói költségkedvezményre nem jogosult, ezért a Pp. 102. § (1) bekezdése alapján köteles a le nem rótt fellebbezési illeték megfizetésére, melynek összege az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 46.§ (1) bekezdésén alapul. Tájékoztatja a bíróság a felperest, hogy az illetéket a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 1003200001070044-09060018 számú illetékbevételei számlájára kell megfizetnie; megfizetése során közleményként fel kell tüntetni az ítéltábla megnevezését, az ítéltábla e határozatának számát és a fizetésre kötelezésre kötelezett adóazonosító számát.

[62] Az ítélet elleni fellebbezést a Pp. 365.§ (2) bekezdése kizárja.

Budapest, 2024. február 27.

dr. Vajas Sándor s.k.

dr. Kulisity Mária s.k.

dr. Kovács Edit s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró